

sosialurin

Ferðin á Snæfellsnesi

I triðja parti av ferðafrásøgnini úr Íslandi hjá Sámal Johansen skriar hann um eina ferð til Snæfellsnes.

Henda ferð varð gjørd við bili, og skriar Sámal, at eftir hansara tykki koyrdu bilførararnir ógvuliga hampuliga.

— Eg hevði hoyrt, at íslendingar skuldu aka so ógvuliga hart, men eg haldi ikki, at vit nakrantíð komu upp um 60 km, skriar Sámal Johansen.

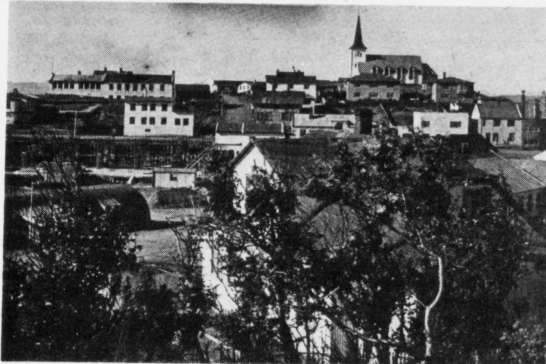
Framhald.

4/8 fóru vit upp kl. 8.30. Í dag skulu vit fara til Snæfellsnes, og kl. 10 stóðu tveir bilaruttan fyri Hofteig 40. Har vóru allir hinir seks ferðafelagarnir, og vit býttu okkum sundur, fyra í hvønn bil. Bilførararnir vóru tveir kennarar, sum í summarfrítíðini arbeiddu hjá ferðafelag Íslands, tað skuldi vísa seg, at hetta vóru tveir góðir bilførarar, vit høvdu fingið, annar æt Tórður og hin Bjørn.

Vit fóru úr Reykjavík kl. 10 norðureftir; annars er tað kannska ikki rætt at siga norðureftir, tí vegurin fylgir fyrri tað mesta strondini, og hon skeiklar seg ymsar vegir, inn í firðir og út á nes, so at vegurin ofta gekk bæði eystur- og vestureftir.

Óku hampuliga

Tað er so, at tá maður ekur í bili gjøgnum ókent landslag, verður tað ikki lætt at festa á

Borgarnes

Til føðilandið

Føroyar mítt land vakrast tú ert,
prýtt við summarsins yndi.
Tú sært ikki vakrari sjón hvar ið tú fert,
ei heldur tað føroyska lyndið.

Fjöllini stolt reisa nú seg,
sólin á tindarnar roðar.
Í hjarta mínum gleðist eg,
vesturskinið kvøld nú boðar.

Føroyar mítt land eg elski teg hátt,
so stoltar í havinum tit liggja.
Fuglarnir sveima og syngja so kátt,
meðan teir reiðrið byggja.

Føroyar mítt land á vetri so hvítt,
stjørnurnar yvir teg lýsa,
glansa og glitra og prýða teg frítt,
meðan tær leiðina vísa.

Katrín

blað alt, sum er vert at skriva niður. Annars skal tað sigast, at hesir bilførarar okkara óku ógvuliga hampuliga, eg hevði hoyrt, at íslendingar skuldu aka ógvuliga hart, men eg haldi ikki, at vit nakrantíð komu upp um 60 km.

Hetta sum eg nú skrivi um ferðina á Snæfellsnesi, og eisini tað, sum eg seinni fari at skriva um ferð okkara bæði við »Esju« til Mývatns og Tingvellir verður vist heldur leysligt og ófullkom- ið, men sum sagt, umstøðurnar til at skriva vóru ikki tær bestu, og steggurin á teimum ymsu plássunum var lítill.

Korpulstaðir eitur pláss nær við Reykjavík, har átti danin Thor Jensen stórt jarðarbrúk, men sjálvur búið hann fyrri tað mesta á Lágafelli, sum ikki er langt frá Korpulstaði. Thor Jensen var jüti; hann kom til Íslands og búsettist har og gjørdist rikur maður; hann var faðir Ólavs Thors, sum tá var forsetisráðharri í Íslandi.

Vit komu til Kollafjørð. Á norðari síðu á Kollafirði, innast í firðinum er ein oyri, á hesari oyri — segði bilførari okkara, Bjørn — var hildið fyrsta ting á Íslandi, sum menn víta um,

Kollafjørð gott lendi, og har vóru at vísa seg stór og góð jarðarbrúk.

Inn í Hvalfjørð

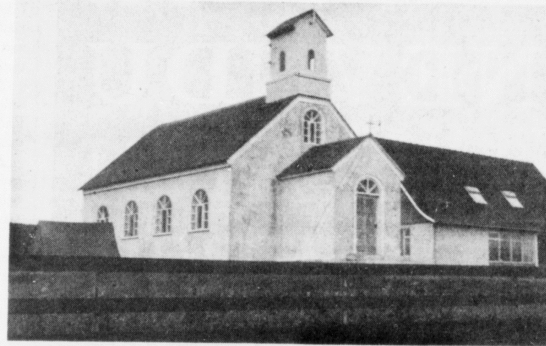
Vit fóru úr Kollafirði undir Esjubergi tvørtur um Kjalarnes og inn í Hvalfjørð.

Hvalfjørður er djúpur, men lítið bygdur, á suðursíðuni er bratt og lítið og einki lendi at byggja á, men á norðursíðuni er frægari, har er hvalastøðin og har hava amerikumen eina stöð.

Við Hvalfjørð eru tvær bygdur, sum eita Saurbær, onnur er uttast á suðurlarminum, hin er okkurt um mitt á norðurlarminum. Í bygdini Saurbær á norðurlarminum í Hvalfirði var sálma-skaldið Hallgrímur Pétursson prestur. Tað er Hallgrímur Pétursson, sum hevur yrkt teir kendu passjónssálmarnar.

Úr Hvalfirði fóru vit tvørtur um nesid og komu í Leiravog. Vit fóru ikki út til Akranes, men gjøgnum Leirarsveit og Melarsveit inn í Borgarfjørð, og kl. 14 komu vit til Hvítá og Hvítáarvelli, sum er innast í Borgarfirði.

Vit ótu dagverða á Hvítáar-

Kirkjan á Borg, hegrimegin nýggjur prestagarður

hetta var áðrenn Tingvellir gjørdist fastur tingstaður hjá íslendingum. Uttast á norðurlarminum á Kollafirði er gomul bygd, nevnd Árbær ella Artún, her býr eingin nú, men her vóru tvey einastu gomlu íslensku bóndahúsin, vit sóu á ferð okkara, sum stóðu nokurlunda heilskapað. Við Árbær var stórur partur av filminum Salka Valka, eftir bókini hjá Halldóri Laxness, tikið. Annars er við

skála, og síðan fóru vit til Borgarnes, sum er miðskeiðis á norðurlarminum á Borgarfirði. Landslagið er ógvuliga umskiftandi: fjøll og skriður, reyn og slættar við góðum jarðarbrúki. Allastaðni her umleið og aðrastaðni, sum vit komu framvið, sóu vit, at teir brúktu maskinur at hoyggja, og tað visti seg, at íslendingar fullkomiliga hava

VÍKKUSKIFTIÐ

Nr. 51

28. september 1974